

De drietand, de heks en de draak

Christopher Paolini bij Boekerij:

Eragon

Oudste

Brisingr

Erfenis

De drietand, de heks en de draak

Christopher Paolini

De drietand, de heks en de draak

Verhalen uit Alagaësia – Boek 1: Eragon

Met Angela Paolini, die schrijft als
Angela de kruidenvrouw in ‘Over de aard van de sterren’

ISBN 978-90-225-8715-7

ISBN 978-94-023-1309-3

NUR 285/334

Oorspronkelijke titel: *The Fork, the Witch, and the Worm*

Vertaling: Sandra van de Ven

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld: John Jude Palencar

Illustraties: © Christopher Paolini

Auteursfoto: © Immanuela Meijer

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2018 Christopher Paolini

© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Zoals altijd: voor mijn familie,
en ook voor de lezers die dit mogelijk hebben gemaakt*

Inhoud

DEEL 1: DE DRIETAND

1	De Arngor	11
2	Een vork in de weg	27
3	De Kleurenhal	65

DEEL 2: DE HEKS

4	Rijmpjes en raadsels	73
5	Over de aard van de sterren	83
6	Vragen en antwoorden	103

DEEL 3: DE DRAAK

7	Instorting	111
8	De worm van de Kulkaras	125
9	Een nieuw begin	209

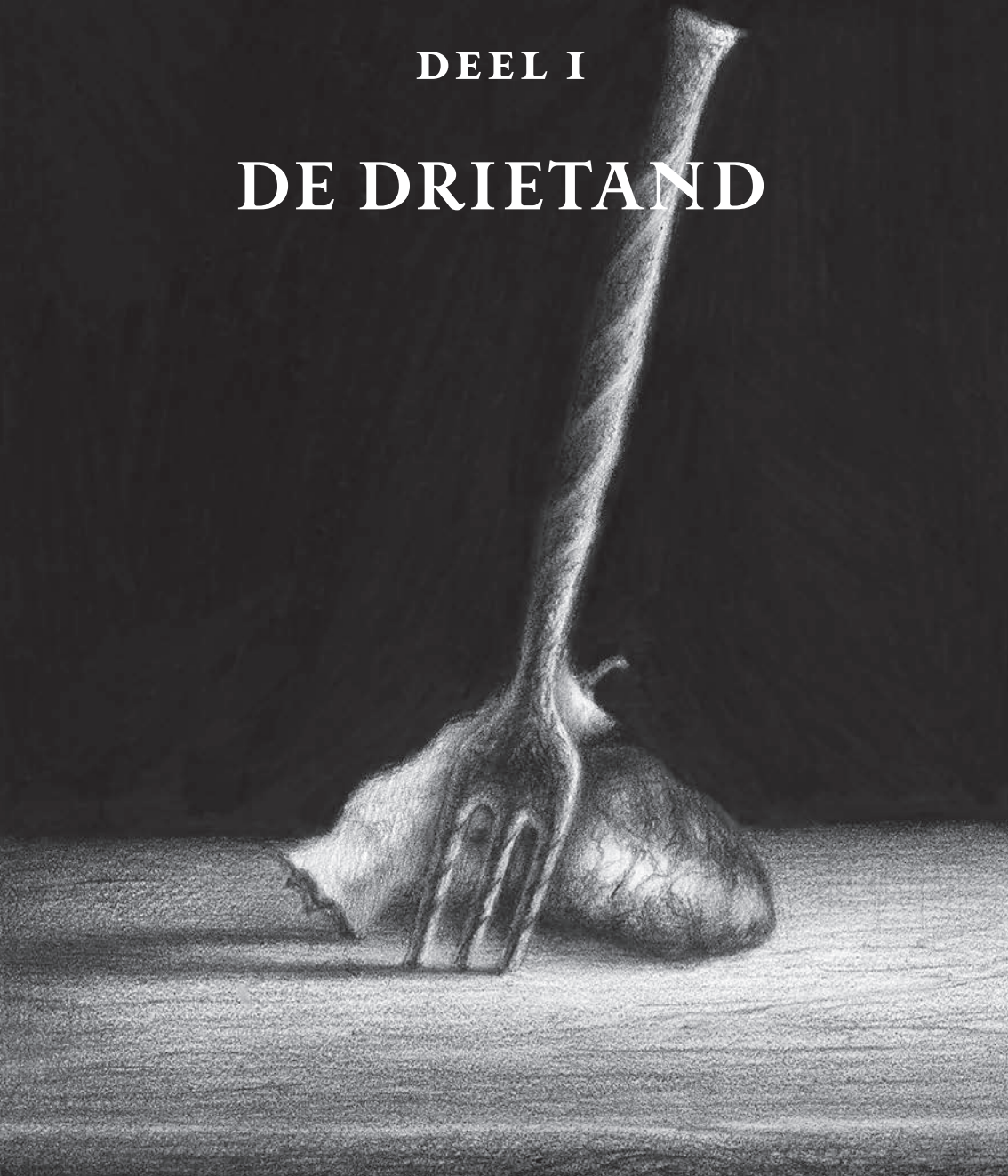
	Namen en talen	215
--	----------------	-----

	Nawoord	225
--	---------	-----

DEEL I
DE DRIETAND

I

De Arngor

De dag was niet best verlopen. Eragon leunde achterover in zijn stoel en nam een lange teug bramenmede uit de beker die binnen handbereik stond. Een zoete warmte bloeide op in zijn keel, en die bracht herinneringen met zich mee aan bessen plukken op zomerse middagen in de Palancar-vallei.

Er trok een steek van heimwee door hem heen.

De mede was het meest positieve wat zijn ontmoeting met Hruthmund, de vertegenwoordiger van de dwergen, had opgeleverd. Een geschenk om de vriendschapsbanden tussen dwergen en Rijders te versterken – dat had Hruthmund althans beweerd.

Eragon snoof. Mooie vriendschap. De hele ontmoeting lang had hij met Hruthmund geruzied over de vraag wanneer de dwergen de beloofde voorraden zouden bezorgen. Hruthmund scheen te denken dat eens in de drie à vier maanden meer dan voldoende was, maar dat was absurd als je naging dat de dwergen dichter bij de Academie woonden dan welk ander volk dan ook. Zelfs Nasuada, helemaal in het westen aan de overkant van de Hadarac-woestijn, slaagde erin elke maand een vracht te sturen.

Ik zal een afspraak moeten maken met Orik om het rechtstreeks met hem te regelen, dacht Eragon. Nog iets om te doen, boven op de schier eindeloze zee van taken die hij al had.

Eragon wierp een steelse blik op de stapels rollen, boeken, landkaarten en losse perkamentvellen waarmee het bureau vóór hem bezaaid was, en die allemaal zijn aandacht vereisten. Hij slaakte een zucht. Wat een deprimerende aanblik.

Hij richtte zijn blik naar buiten door de grote, ruw uitgehakte vensters aan de voorkant van de horst. Bundels avondlicht beschenen de winderige vlakten in de diepte, die de berg Arngor omringden. In het noorden en het westen blonk de rivier de Edda als een lint van gehamerd zilver dat over het landschap was gedrapeerd. In de dichtstbijzijnde bocht lagen twee schepen afgemeerd, en vanaf die aanlegsteiger leidde een karrenspoor in zuidelijke richting naar de heuvels rondom de voet van de Arngor.

Eragon had – in samenspraak met Saphira en hun reisgenoten – deze berg uitgekozen als nieuw onderdak voor de Drakenrijders. En het was meer dan alleen onderdak: het was een veilige plek voor de eldunari en, hopelijk, een geschikt nestgebied voor de volgende generatie draken.

De hoge berg met zijn afgeplatte flank hoorde bij de Beoren, maar oogde alsof hij onderweg was achtergelaten. Hij was kleiner dan die torenhoge reuzen, maar nog altijd vele malen hoger dan de bergen van het Schild, waar Eragon was opgegroeid. Eenzaam en alleen stond hij te midden van de uitgestrekte en grazige oostelijke vlakten, twee weken traag varen voorbij de grens van het eigenlijke Alagaësia.

Ten zuiden van de Arngor was het landschap gerimpeld als een deken en getooid met een ruche van bomen waarvan de bladeren zilverachtig en fel als de schubben van een vis blikkerden in de wind. Verder naar het oosten stonden steile rotswanden, kliffen en enorme zuilen van steen, plat van boven en getooid met woeste begroeiing. Daartussen leefden nomadische stammen van vreemde half-wilden. Eragon had nog nooit zulke mensen meegemaakt. Tot dusver hadden ze geen problemen veroorzaakt, maar hij bleef op zijn hoede.

Zulke verantwoordelijkheden had hij tegenwoordig.

De berg had vele namen. Arngor was Dwergentaal voor ‘witte berg’, en inderdaad: het bovenste derde deel was bedekt met sneeuw en ijs, en van een afstandje bekeken stak de berg

oogverblindend hel af tegen de groene vlakten. Maar hij had in de Dwergentaal ook een oudere, geheime naam. Toen de expeditie onder leiding van Eragon zich vestigde in de heuvels rondom de berg, waren er tunnels ontdekt die in de stenen flanken waren uitgegraven met, in runen, de inscriptie *Gor Narrveln*, wat ‘berg van de edelstenen’ betekende. Een of andere oeroude dwergenclan of -stam had diepe mijnen gegraven in de wortels van de berg.

De dwergen die zich bij Eragons expeditie hadden aangesloten, waren opgetogen geweest over deze ontdekking, en ze hadden lang geredetwist over de vraag wie de mijnen had uitgegraven en wat er nog aan edelstenen te vinden zou zijn.

In de oude taal stond de berg bekend onder de naam *Fell Thindarë*, wat ‘berg van de nacht’ betekende. De elfen konden Eragon niet vertellen waar die naam vandaan kwam, of wat de reden ervoor was, dus gebruikte hij hem zelden. Maar hij had hen ook de naam *Vaeta*, oftewel ‘hoop’, horen gebruiken. Dat vond hij toepasselijk, aangezien de Drakenrijders de hoop van alle rassen van *Alagaësia* belichaamden.

De *Urgals* hadden hun eigen naam voor de berg: *Ungvek*. Toen Eragon hun vroeg wat dat betekende, beweerden ze dat het *Urgal*-taal was voor ‘koppig’. Maar hij had zo zijn twijfels.

Dan waren er nog de mensen. Hen had Eragon al die namen door elkaar horen gebruiken, maar ze noemden de berg

soms ook de Rijpe Piek, en hij vermoedde dat de marskramers die term vaak gekscherend gebruikten.

Zelf vond Eragon 'Arngor' het mooist klinken, maar hij behandelde alle namen met het gepaste respect. De verwarring waarmee die waren omgeven, reflecteerde de toestand binnen de Academie: het was een mengelmoes van volkeren, culturen en tegenstrijdige doelstellingen, en het stof was nog lang niet neergedaald...

Hij nam nog een slokje van de mûnnvlorss-mede; zo had Hruthmund de fles genoemd. Mûnnvlorss. Eragon liet de naam over zijn tong rollen om de vorm ervan te voelen en om de betekenis ervan te raden.

De hele dag lang hadden zich problemen voorgedaan; de ontmoeting met Hruthmund was bij lange na niet het enige geweest. De Urgals hadden zich zoals altijd agressief gedragen. De mensen dwars. De draken in hun eldunarí ondoorgrondelijk. En de elfen... De elfen waren elegant, efficiënt en overdreven beleefd, maar zodra ze een besluit hadden genomen, wilden of konden ze niet van gedachten veranderen. De omgang met hen was veel frustrerender gebleken dan Eragon had verwacht, en hoe meer tijd hij met hen doorbracht, hoe meer hij Oriks mening over de elfen ging delen: je kon ze maar het best van een afstandje bewonderen.

Boven op de problemen tussen de volkeren waren er nog altijd zorgen over de bouw van de vesting, het aanleggen van

voorraden voedsel en andere materialen voor de komende winter, en talloze andere details die bij het besturen van een grote stad kwamen kijken.

Want dat was feitelijk waartoe hun expeditie had geleid: een nederzetting, die binnen afzienbare tijd permanent zou zijn.

Eragon dronk het laatste beetje mede op. Hij voelde de vloer onder zich een beetje kantelen toen de drank vat op hem kreeg. De halve ochtend had hij zich gewijd aan het assisteren bij de bouw van de vesting, en dat had zowel hem als Saphira veel meer kracht gekost dan hij had voorzien. Hoeveel hij ook at, het leek nooit voldoende om de energie die hij leverde aan te vullen. In de afgelopen twee weken had hij zijn riem al twee gaatjes strakker moeten aanhalen, en dat was nog boven op het gaatje dat hij de weken ervoor al had ingeleverd.

Stuurs keek hij naar het perkament op zijn bureau.

Het herstellen van de drakenpopulatie, leidinggeven aan de Ridders en het beschermen van de eldunari waren allemaal verantwoordelijkheden die hij graag wilde, die hij verwelkomde en serieus nam. En toch... Eragon had nooit verwacht dat hij zo'n groot deel van zijn leven hiermee bezig zou zijn: achter een bureau zwoegen op feitjes en cijfertjes tot hij scheelzag van inspanning. Strijden tegen het keizerrijk en tegen Galbatorix was weliswaar óók belachelijk zwaar geweest – en zoiets wilde Eragon nooit, maar dan ook nooit meer

meemaken – maar het was tenminste nog enerverend geweest.

Soms droomde hij ervan om zijn zwaard om te gorden, op Saphira's rug te klimmen en weg te vliegen, om te zien wat voor avonturen ze allemaal konden beleven. Maar daar bleef het bij: een droom. Het zou nog heel lang duren voor ze de draken en de Ridders aan hun lot konden overlaten.

'Barzûl,' mompelde Eragon. Zijn frons werd dieper terwijl hij de vele vervloekingën overdacht die hij over de perkamentvellen zou kunnen uitspreken: vuur, vorst, bliksem, wind, tot stof laten vergaan en nog veel meer.

Met een diepe zucht rechtte hij zijn rug en strekte zijn hand uit naar een ganzenveer.

Stop, zei Saphira. Ze ging verliggen in de beklede holte die aan de andere kant van het vertrek in de vloer was uitgespaard: een nest, groot genoeg voor een draak; hetzelfde nest waarin hij zelf, elke nacht, opgekruld onder een van haar vleugels sliep.

Toen ze opstond, wierp het blauwe licht dat van haar fonkelende schubben afkaatste een duizelingwekkende schittering op de muren.

'Dat kan niet,' zei Eragon. 'Ik zou wel willen, maar ik kan niet. Deze manifesten moeten morgenochtend nagekeken zijn, en...'

Altijd zal er werk zijn, zei ze, terwijl ze naar het bureau liep.

De puntjes van haar glanzende klauwen tikten op het steen. *Altijd zullen er lieden zijn die iets van ons willen, maar je moet goed voor jezelf zorgen, kleintje. Je hebt genoeg gedaan voor vandaag. Leg je pen neer en vergeet je zorgen. Er is nog licht aan de hemel. Ga een oefengevecht houden met Blödhgarm of kopstoten uitwisselen met Skarghaz, zolang je maar iets dóét in plaats van hier te zitten smeulen.*

‘Nee,’ zei Eragon, en hij richtte zijn blik op de rijen runen die het perkament bedekten. ‘Het moet gedaan worden, en ik ben de enige die het kan. Als ik het niet doe...’

Hij schrok toen de klauw van Saphira’s linkervoorpoot dwars door de stapel perkament heen ging en die vastpinde aan het bureau. Het flesje inkt viel op de vloer en stroomde leeg.

Genoeg, zei ze. Ze whoefte haar hete adem over hem heen. Toen strekte ze haar hals en keek hem met een van haar fonkelende, bodemloze ogen indringend aan. Vandaag niet meer. Je bent op het moment jezelf niet. Wegwezen.

‘Maar je kunt niet zomaar...’

Wegwezen! Ze trok haar lip op, en een diep gegrom steeg op uit haar borstkas.

Gefrustreerd beet Eragon op zijn tong. Toen wierp hij de ganzenveer naast haar klauw op het bureau. ‘Goed dan.’ Hij duwde zijn stoel naar achteren, stond op en stak zijn handen in de lucht. ‘Goed dan. Jij wint. Ik ga al.’

Mooi zo. Er verscheen een geamuseerde vonk in haar ogen, en ze duwde hem met haar snuit naar de overwelfde doorgang. *Wegwezen. En je mag pas terugkomen als je in een beter humeur bent.*

‘Hmf.’

Maar hij glimlachte toen hij door de gewelfde doorgang de kamer uit en de brede, gebogen trap afliep. Hoezeer hij ook had tegengestribbeld, Eragon vond het niet erg om even achter zijn bureau vandaan te zijn. Licht geërgerd moest hij toegeven dat Saphira dat donders goed doorhad, maar het was niet de moeite waard om over zo’n kleinigheid te blijven mokken.

Soms was het gemakkelijker om een veldslag te voeren dan te bedenken hoe je moest omgaan met de alledaagse details van het leven.

Dat was iets wat hij nog altijd moest leren.

Het was een luie trap, en de muren aan weerszijden stonden zo ver uit elkaar dat Saphira er gemakkelijk tussendoor kon. Afgezien van privévertrekken werd alles in de vesting zo gebouwd dat alle draken behalve de allergrootste er gebruik van konden maken, net als in de gebouwen op het eiland Vroengard, waar de Drakenrijders vroeger hadden gewoond. Dat was een belangrijke vereiste voor de vesting, maar het betekende wel dat het bouwen van zelfs het simpelste vertrek een enorme uitdaging was, en de meeste kamers waren dan

ook gigantisch en sober, nog meer dan in de grote dwergestad Tronjheim.

De vesting zou een stuk knusser worden, dacht Eragon, als ze eenmaal de tijd en de energie hadden om hem fatsoenlijk in te richten. Een paar vaandels en tapijten aan de muren en een paar vloerkleden voor de open haarden zouden al enorm helpen het gegalm te dempen, wat kleur in het geheel te brengen en de algehele sfeer in de vesting te verbeteren. Tot nu toe bestond de enige vorm van decoratie uit tientallen vlamloze dwerglantaarns, die op regelmatige afstand op houders aan de muren waren gemonteerd.

Niet dat de vesting op dit moment veel voorstelde: een handvol voorraadkamers, een paar muren en de horst waar Saphira en hij sliepen, hoog op een uitstekende stenen vinger vanwaar ze uitzicht hadden op de rest van de geplande citadel. Er moest nog veel meer worden gebouwd en uitgegraven voordat het complex ook maar enigszins begon te lijken op wat Eragon in zijn hoofd had.

Hij slenterde naar de centrale binnenplaats, niets meer dan een vlak, vierkant stuk ruwe steen dat was bezaaid met gereedschap, touwen en tenten. De Urgals worstelden bij hun vuur, zoals zo vaak, en hoewel Eragon even bleef staan om te kijken, had hij geen zin om mee te doen.

Twee van de elfen, Ästrith en Rílven, die op wacht stonden langs de kantelen die uitkeken over de heuvels in de diepte,

knikten toen hij hen naderde. Eragon groette terug en bleef een eindje bij hen vandaan met zijn handen op zijn rug staan om de avondlucht op te snuiven.

Toen ging hij naar de grote zaal om de bouw te inspecteren. De dwergen hadden de zaal ontworpen op basis van zijn globale plan, en de elfen hadden vervolgens de details verfijnd. Dat had tot heel wat onenigheid tussen de twee groepen geleid.

Vanuit de zaal ging Eragon naar de voorraadkamers, waar hij begon met het inventariseren van de kratten en vaten met voorraden die de vorige dag waren aangekomen. Ondanks Saphira's vermaningen kon hij zich er niet toe zetten zijn werk los te laten.

Er moest nog zoveel worden gedaan, en hij had nooit genoeg tijd en energie om ook maar een fractie van zijn doelen te verwezenlijken.

In zijn achterhoofd voelde hij vaag Saphira's afkeuring, omdat hij niet feestte met de dwergen of schijngevechten hield met de elfen of iets anders deed, om het even wat, als het maar niet met werk te maken had. Maar Eragon had daar allemaal geen zin in. Hij had geen zin om te vechten, geen zin om te lezen, geen zin om energie te besteden aan activiteiten die hem niet zouden helpen de problemen waarmee hij kampte op te lossen.

Want alles hing van hem af, van hem en van Saphira. Elke

keuze die ze maakten had niet alleen gevolgen voor de toekomst van de Rijders, maar ook voor de overlevingskansen van de draken, en als ze een verkeerde keuze maakten, zouden beide wellicht ophouden te bestaan.

Dergelijke gedachten maakten het hem moeilijk zich te ontspannen.

Voortgedreven door zijn ontevredenheid liep Eragon weer de trap op naar de horst. Alleen sloeg hij af voor hij boven was en betrad hij via een smalle zijtunnel een vertrek, pal onder de horst, dat ze met spreuken en pikhouwelen hadden uitgegraven.

Het was een grote, ronde kamer. In het midden stond, op een reeks getrapte verhogingen, een verzameling glinsterende eldunarí. De meeste ervan hadden Saphira en hij meegenomen uit de Kluis der Zielen op Vroengard, maar er waren ook enkele hart van harten bij die Galbatorix aan zijn wil had onderworpen.

De rest van de eldunarí – die Galbatorix tot waanzin had gedreven met zijn spreuken en geestelijke martelingen – werden bewaard in een grot, diep in de flank van de Arngor. Daar konden ze niemand kwaad doen met de felle uithalen van hun krankzinnige gedachten, en Eragon hoopte dat hij ze ooit met behulp van de andere draken zou kunnen genezen. Maar dat werk zou jaren, zo niet decennia in beslag nemen.

Als het aan hem had gelegen, had hij alle eldunarí in zulke

grotten ondergebracht, samen met de vele drakeneieren. Het was de beste manier om ze te beschermen, de veiligst mogelijke kluis. Eragon was zich pijnlijk bewust van het risico op diefstal, ondanks de vele beschermende bezweringen die hij over het vertrek had uitgesproken.

Glaedr, Umaroth en de andere draken die nog bij hun volle verstand waren hadden echter geweigerd onder de grond te leven. Zoals Umaroth had gezegd: *We hebben meer dan honderd jaar opgesloten gezeten in de Kluis der Zielen. Wellicht zullen we op een dag nog eens honderd jaar in het duister moeten wachten. In de tussentijd willen we het licht op onze facetten voelen schijnen.*

En zo was dan ook geschied.

De grotere eldunarí stonden op de centrale verhoging, en de kleinere waren er in kringen omheen geplaatst. In de ronde muur van het vertrek zaten tientallen smalle lancetvensters, waar de elfen kristal in hadden geplaatst dat het licht uiteen deed vallen in alle kleuren van de regenboog. Op elk moment van de dag was de op het noorden gelegen kamer gehuld in een fel schijnsel en bezaaid met veelkleurige lichtvlekken, afkomstig van zowel de ramen als de eldunarí zelf.

De dwergen en elfen noemden het vertrek inmiddels de Kleurenhal, en Eragon was geneigd het met die keuze eens te zijn. Het was in elk geval een passende omschrijving.

Hij liep naar het midden en knielde neer voor een fonke-

lende, goudkleurige edelsteen, Glaedrs hart van harten. De geest van de draak beroerde de zijne, en Eragon voelde hoe een uitgestrekt landschap van gedachten en gevoelens zich voor hem openbaarde. Zoals altijd was het een nederig stemmende ervaring.

Wat scheelt eraan, Eragon-finiarel?

Nog altijd rusteloos klemde Eragon zijn lippen op elkaar en keek langs het eldunari heen naar het half doorzichtige kristal van de ramen. *Te veel werk. Ik kan het niet bijhouden, en daarom kan ik me er ook niet toe zetten om iets anders te doen. Het put me uit.*

Je moet leren de rust in jezelf te vinden, zei Glaedr. *Dan zullen die onbeduidende zorgen je niet langer plagen.*

Ik weet het... En ik weet dat er vele, vele dingen zijn waar ik geen invloed op heb. Eragon stond zichzelf een korte grimlach toe. *Maar weten en doen zijn twee heel verschillende dingen.*

Toen voegde een derde geest zich bij die van hen, die van Umaroth, een van de oudste eldunari. In een reflex keek Eragon naar het witte hart van harten waarin het bewustzijn van de draak huisde.

Umaroth zei: *Wat jij nodig hebt is afleiding, zodat je geest kan rusten en herstellen.*

Dat is zo, antwoordde Eragon.

Misschien kunnen wij dan helpen, Argetlam. Herinner je je